

Изведнаж дочухме гласове из под земята... По-ясно и по-ясно и всички чухме глухи песни...

Към пладне достигнахме дървения свод над галерията. Бързо, бързо разбутахме гредите и в същата минута изхвъркнаха из под земята и се понесоха радостни викове...

А що стана след туй, никой не може да опише и разкаже... Ние плачехме от радост, прегръщахме се, целувахме се и всички бърбяхме несвързано!..

Измъкнахме из под земята измъчените и премаляли от глад и тревоги, но с искреци от радост очи, миньори...

Най-после измъкнахме и един работник с полумъртво на ръце момиченце... То носеше всеки ден обода на татка си в галерията и там го бе заварило срутването.

— Ето я!.. Ето нашата спасителка, — завикаха от вси страни премалялите работници, щом съзряха момичето. — Ние се бяхме отчаели вече и с наведени глави, покорно чакахме смъртта си... Лампите догаряха и само една слабо блещукаше... Момичето дигна ръце нагоре и запя:

— Боже мили, закрили ни, дай ни сили!..

Ние дигнахме глави и завикахме всички, без да знаем как, и запяхме... А то иначе, где щехте да ни чуете и да ни видите на бялия свят...

Мнозина се спуснаха и зацелуваха малката спасителка... Тя отвори очи кротко и светла усмивка озари изпитото ѝ лице.

Преведе: Дядо Слънчо